

BUTLLETÍ DE L'ESTAT CATALÀ

Publicació bi-mensual de l'Estat Català

Paris, 15 de Mars de 1925.

Preu : 50 cèntims.

Al marge del llibre « El Novelista que vendió a su Patria »

Hem llegit aquesta obra amb la serenitat d'esperit amb que cal llegir sempre aquesta mena de publicacions, que enlloc d'aguantar-se en l'altura dels ideals que cada u té dret a professar, cauen en el món dels personalismes apassionats, sempre tan insignificants al costat del món de les idees nobles.

Desperta una veritable compassió, fins des del punt de vista d'Espanya, veure que en moments que deurien ésser per als espanyols, sagrats, ja per la qüestió del Marroc, ja pels perills enormes que en tots els ordres els amenacen, homes que es vanten amb un impudor innocent d'ésser altes mentalitats, no s'apiguen aixecar-se un xic d'arrán de terra. La veritat es la veritat per damunt de tot i no hem vist mai que cap home autènticament d'esperit hagi volgut mostrar-la als altres per camins de llot i de petites misèries, sinó pels camins de la propia llum.

En front d'aquest llibre soc obligat d'afirmar en gràcia a la veritat i en bé de la causa de Catalunya :

a) Que es fals de tota falsetat que jo hagi enviat ni un sol cable a Blasco Ibañez en motiu dels fets de Vera, Barcelona i Perpinyà, als quals es refereix el Caballero Audaz.

b) Que es fals de tota falsetat que ni cap dels meus, ni jo en persona, hagim tingut cap entrevista a les altures de Montmartre, i

c) Que es fals de tota falsetat que nosaltres ni ara ni mai hagim tingut cap entrevista ni contacte amb els comunistes.

Si res hi ha de veritat en aixó, es la meua oposició clara, precisa i contundent a l'aixecament de Vera i els impossibles que vaig fer, no sols perquè no s'hi ajuntés ningú dels nostres, endut per les inquietuds raonades que'ls mouen, sinó per a evitar que hi anessin certs elements, que en tot i ésser estranys a nosaltres i haver-se'ns atansat a invitar-nos-hi, em vaig creure en el deure d'advertir-los, per humanitat, que's tractava d'un moviment provocat per En Martínez Anido, per salvar la seva situació amb la repressió que ell somniava i per a tenir pretext de perseguir i empresonar a elements de partits revolucionaris de Catalunya i Espanya i tenir-los en penyora pels aconteixements que poguessin esdevenir, com s'ha demostrat darrerament.

Si fos obligat a fer un comentari d'aquest llibre diria : que si totes les coses que s'hi llegeixen són tan lluny de la veritat com les que'ns atribueix als separatistes, el Caballero Audaz podia quedar ben tranquil d'haver trobat, endut per la seva imaginació de gran novelista, una creació que no té res que veure amb la realitat.

No es gens estrany que llibres escrits directa o indirectament en defensa de la monarquia d'Espanya, s'hagin de reduir a falsejar fets d'altri, quan per defensar-la els mateixos elements oficials han d'acudir a festes d'un color tan pujat que posen de relleu aquest element tràgic i grotesc que sempre ha distingit Espanya.

Francisc MACIÀ.

INVITACIÓ A LA MORT

Si sapigués que amb un crit meu s'ha d'alçar tot Catalunya en armes, ja faria temps que l'hauria llençat.

Fora un crit altiu i orgullós de l'altivesa i de l'orgull del qui es sent fill d'una raça humiliada.

Fora un crit tremolós de temença de no ésser escoltat per no haver-hi oïdes avesades a aquestes veus que criden al sacrifici.

Es més dolç i suau l'invitar-vos a la nostra redempció per camins de roses.

Vigileu, però que mentres als vostres peus hi sentiu cruixir de flors, al vostre front no hi dugueu la taca de fang de la propia ignomínia.

Cerqueu roses per al vostre cos que collireu espines per la vostra ànima.

Prostituiu la vostra carn en el palau dels plaers i el vostre esperit florirà, al cor d'una tomba, flors de verms i de podridura.

Enterreu-la per Catalunya i la veureu esclatar en flors i en flames.

La meua veu és d'invitació a la mort amb supervivència.

Qué són uns anys més de plaer insegur davant la perennitat d'una pàtria?

Us resigneu a esdevenir cucs d'un fossar oblidat, podent ésser convertits en estrelles.

Català avar, per qui vols estalviar la teva sang i el teu or, si perds l'herència preciosa de l'ànima?

Que els teus fills no et puguin dir que només els has llegat germens de mort i el preu de llur esclavatge.

Que el teu bàcul d'expatriat es torni a la teua mà una espasa, caigui la sarja d'esclau del teu cos i que una suor de sang te'l vesteixi de púrpura.

Les glòries dels nostres avant-passats no s'adquireixen per herència, han de conquerir-se, deia Goethe.

Sapiguem fer aquesta conquesta pensant que més que heroïsmes materials reclama virtuts.

LA POLÍTICA

Entre En Macià i En Cambó

El menys que es pot fer, en política, es adoptar una finalitat precisa i clara i conformar-hi una tàctica. No s'ha pogut fer el front únic. Els castellans, en canvi, l'han format. Devant del fet de Catalunya, no hi ha cap castellà que dissenteixi. Els que dissenteixen, davant d'Espanya, són els catalans. S'ha de confessar, que som molt més vius del que sembla.

Mort el front únic, els partits catalans han adoptat la tàctica que millor els ha semblat. Perfectament. Donem, però, un cop d'ull, a les diferents tàctiques que se segueixen. Hi ha En Cambó, aferrat a les seves idees de la política d'interessos, treballant, ell i els seus agents per valoritzar el paper català dintre de l'Estat espanyol. Està bé. Es una tàctica. Es la tàctica del cornut que consenteix amablement perquè te l'esperança de revenjar-se. No tindrà res d'estrany, que aquesta hora, arribés. Direm més : pot arribar un moment, que En Cambó siga l'home indiscutible d'Espanya. Llavors, els catalans podran tornar a jugar a cançons, a banderes i a aranzels. En Cambó els deixarà jugar com a les criatures i potser els deixarà, fins i tot, jugar a fer ballar militars pels carrers de Barcelona. Que voleu més, per un regionalista? serà apoteósic, brillant. Com que es podran fer eleccions i es guanyaran, tothom estarà content. La llei municipal d'En Calvo i la provincial d'En Sotelo, donaran, a les mans dels amics d'En Cambó, uns resultats magnífics. Tot aixó hi haurà guanyat. Dos anys de cop d'Estat, haurà sigut més productius, que vint anys de parlamentarisme. Alabat sigui Deu.

Al cantó oposat del panorama, hi ha En Macià amb la seva tàctica de la dignitat. Per un home de bona fe, es l'única tàctica possible. Es la més dura, la més apassionada, la que demostra una meditació més humana i profunda dels nostres principis. Es alhora, la que exigeix una percepció més fina i microfònica dels castellans i dels catalans unitaris. Com que el nostre no és un problema polèmic, es idiota volguer redimir a ningú. El nostre és un problema de força i només es pot resoldre amb la força. Aixó que sembla tan senzill, hi ha ben poca gent que ho veu. Ho ha vist En Macià. Se li ha de fer confiança. Es criminal no fer-ho. Si els catalans tenim encara un bri de dignitat humana, hem d'ésser amb En Macià. Si no tenim ni una cosa ni l'altre, val més que pleguem. Val més que caritativament ajudem el pobre Primo a trobar un home civil que el perdoni. Val més que ens fem del P. U. P. i d'aquesta manera Catalunya no estarà del tot en mans de forasters i de pirates.

Aquestes dues tàctiques, en realitat es completen, responen a les dues maneres eternes de veure la vida, als dos colors del temperament de l'home. No s'hi pot fer més. Biològicament, moralment, les coses es produeixen o per evolució o per mutació. El que es incompreensible és que entre aquestes dues posicions tan clares, n'hi hagi una tercera — l'Acció Catalana — que es presenta sota la capa d'una política de sentiments i aspira a reflectir les opinions del català mitjà. Si aquest català mitjà, però, no ha trobat més que el camí que dona el diari del Passeig de Gràcia es que és o un ximple o un illús. Com que no volem creure ni una cosa ni l'altre, hem d'arribar a la conclusió que l'Acció Catalana no és un partit autèntic sinó un diari que llegeixen els cambonistes impacients i els massianistes enrahonats.

Veus aquí, un partit curiós, l'Acció Catalana! Que era divertida l'acció, quan no era necessària! Ara, que fora necessària, han descobert, en el caràcter català unes dots de paciència i unes qualitats budistes i bramàniques que enamoren. Tingueu paciència! Tingueu seny! Perfectament. Però, llavors, a que ve la campanya contra En Cambó i la Lliga que han fet? Quin home de les qualitats d'En Cambó poden presentar per substituir-lo, si quan s'ha parlat de tot resulta que volen el mateix? Volen fer reunions públiques, guanyar la cursa

